

Tematski prikaz

NUJNI POSTOPEK PREDHODNEGA ODLOČANJA IN HITRI POSTOPEK

Za hitrejšo obravnavanje zadev, ki to zahtevajo, člen 23a Statuta Sodišča Evropske unije¹ določa:

„S poslovníkom se lahko predvidi hitri postopek, za obravnavanje predlogov za sprejetje predhodnih odločb, ki se nanašajo na območje svobode, varnosti in pravice, pa nujni postopek.

Pri teh postopkih se lahko za predložitev vlog ali pisnih stališč predvidi rok, ki je krajši od roka, določenega v členu 23, z odstopanjem od četrtega odstavka člena 20 pa se lahko predvidi tudi, da ni sklepnih predlogov generalnega pravobranilca.

V nujnem postopku se lahko poleg tega predvidi tudi omejitev strank in drugih udeležencev iz člena 23, ki lahko predložijo vloge ali pisna stališča, in da se v izjemno nujnih primerih pisni postopek ne opravi.“

Hitri postopek obstaja od leta 2000 in je danes urejen na eni strani s členi 105 in naslednjimi Poslovníka Sodišča² glede postopkov predhodnega odločanja, na drugi strani pa s členi 133 in naslednjimi navedenega poslovníka glede direktnih tožb³. Hitri postopek se namreč lahko uporabi ne glede na vrsto postopka, če narava zadeve zahteva, da se ta obravnava v kar najkrajšem času⁴.

Predlog, naj se zadeva obravnava po hitrem postopku, vložijo predložitveno sodišče, če gre za postopek predhodnega odločanja, oziroma tožeča ali tožena stranka, če gre za direktno tožbo.

1 Prečiščena različica Protokola (št. 3) o statutu Sodišča Evropske unije, priloženega Pogodbama, kakor je bil spremenjen.

2 Poslovník Sodišča z dne 25. septembra 2012 (UL 2012, L 265, str. 1), kakor je bil spremenjen 18. junija 2013 (UL 2013, L 173, str. 65), 19. julija 2016 (UL 2016, L 217, str. 69) in 9. aprila 2019 (UL 2019, L 111, str. 73).

3 Glede tega je treba navesti, da tudi člen 151 Poslovníka Splošnega sodišča z dne 4. marca 2015 (UL 2015, L 105, str. 1) določa možnost, da se odloči po hitrem postopku „glede na posebno nujnost in okoliščine v zadevi“.

4 V novem poslovníku Sodišča je bil izraz „izredna nujnost“, vsebovan v prejšnjem poslovníku, nadomeščen z izrazom „v kar najkrajšem času“.

Predsednik Sodišča odločitev o tem sprejme po opredelitvi sodnika poročevalca, generalnega pravobranilca in glede na okoliščine primera druge stranke v postopku. Predsednik Sodišča lahko izjemoma tudi odloči, da se hitri postopek uporabi po uradni dolžnosti. Predsednik Sodišča je do januarja 2019 o vsakem predlogu za uporabo hitrega postopka odločil s sklepom. Vendar je bila ta praksa opuščena, tako da so od februarja 2019 razlogi za ugoditev ali zavrnitev na kratko navedeni v odločbi, s katero se postopek konča.

Nujni postopek predhodnega odločanja je novejši, saj je bil uveden leta 2008 zaradi razširitve pristojnosti Unije in Sodišča na področju območja svobode, varnosti in pravice. Glede na posebej občutljivo naravo tega področja je bilo namreč treba kot odstopanje uvesti poseben postopek, ki po potrebi omogoča varstvo zadevnih interesov. Tako je nujni postopek predhodnega odločanja, urejen s členom 107 in naslednjimi Poslovnika Sodišča, drugače kot hitri postopek, ki ga je mogoče uporabiti na vseh področjih prava Unije in v vseh vrstah postopkov, rezerviran za postopke predhodnega odločanja, v katerih se postavljajo vprašanja v zvezi s področji iz naslova V tretjega dela Pogodbe o delovanju Evropske unije (Pogodba DEU), ki se nanaša na območje svobode, varnosti in pravice.

Odločitev o tem, ali se ugotovi predlogu predložitvenega sodišča, naj se zadeva obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, sprejme senat, ki ga v ta namen določi Sodišče, in ni obrazložena. Vendar Sodišče v primeru, da je predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodeno, v meritorni odločbi pogosto povzame argumente predložitvenega sodišča, zaradi katerih se je uporaba tega postopka izkazala za upravičeno. Poleg tega lahko predsednik Sodišča v primeru, da predložitveno sodišče ne poda predloga za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, vendar je že na prvi pogled jasno, da je treba uporabiti ta postopek, pristojnemu senatu naloži, naj preuči, ali je treba predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnavati po nujnem postopku, ki se nato lahko uporabi po uradni dolžnosti.

Navesti je treba še, da v besedilih, ki urejajo hitri postopek in nujni postopek predhodnega odločanja, niso podrobno pojasnjene okoliščine, ki morajo biti podane, da se uporabita ta postopka. Glede tega je zgolj v členu 267, četrti odstavek, PDEU izrecno naveden položaj, ki zahteva, da Sodišče odloči „v najkrajšem možnem roku“, in sicer kadar je vprašanje za predhodno odločanje postavljeno v zadevi v zvezi z osebo, ki ji je odvzeta prostost. Ob neobstoju dodatnih pojasnil je cilj tega tematskega prikaza predstaviti zadeve, ki ponazarjajo postopkovno obravnavo na Sodišču in iz katerih je mogoče ugotoviti, kateri razlogi lahko upravičijo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ali hitrega postopka.

I. Nujni postopek predhodnega odločanja

1. Področje uporabe nujnega postopka predhodnega odločanja

Sklep z dne 22. februarja 2008, Kozłowski (C-66/08, neobjavljen, EU:C:2008:116)⁵

V tej zadevi, ki je bila vložena februarja 2008, je Oberlandesgericht Stuttgart (višje deželno sodišče v Stuttgartu, Nemčija) Sodišču predlagalo, naj predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja (*procédure préjudicielle d'urgence* (PPU)), ker bi se moralo prestajanje zaporne kazni osebe, o kateri poteka postopek v glavni stvari, na nemškem ozemlju kmalu izteči in bi bila lahko ta poleg tega predčasno odpuščena.

Predsednik Sodišča je navedel, da se bodo začeli člani Poslovnika v zvezi z nujnim postopkom predhodnega odločanja, katerega predčasno uporabo je predlagalo predložitveno sodišče, uporabljati šele 1. marca 2008. Tako te zadeve, ki je bila vložena pred tem datumom, ni bilo mogoče obravnavati po nujnem postopku predhodnega odločanja. Vendar je predsednik Sodišča odločil, da je bilo treba v duhu sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem predlog za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja razlagati tako, da se nanaša na znatno skrajšanje trajanja obravnavanja te zadeve, in ga obravnavati kot predlog za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja (*procédure préjudicielle accélérée* (PPA))⁶ (točke od 6 do 8).

Sklep z dne 6. maja 2014, G. (C-181/14, EU:C:2014:740)

V tej zadevi je bil v Nemčiji začet kazenski postopek proti osebi, ki je prodajala mešanice rastlin z vsebnostjo sintetičnih kanabinoidov. V času dejanskega stanja (med letoma 2010 in 2011) te substance niso bile predmet nemškega zakona o prepovedanih drogah⁷, tako da je Landgericht Itzehoe (deželno sodišče v Itzehoeju, Nemčija) uporabilo zakonodajo o prometu z zdravili⁸, s katero je bila prenesena Direktiva 2001/83⁹. Tako je menilo, da je promet s temi proizvodi pomenil kaznivo dejanje dajanja na trg vprašljivih zdravil in je zadevno osebo obsodilo na zaporno kazen.

Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija), ki je odločalo o reviziji, je menilo, da je bila rešitev spora o glavni stvari odvisna od tega, ali je bilo sporne proizvode dejansko mogoče opredeliti kot „zdravila“ v smislu Direktive 2001/83. Zato je Sodišču postavilo vprašanje v zvezi s tem. Poleg tega je predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je navedlo, da v primeru, da bo Sodišče odgovorilo, da ti proizvodi niso zdravila, v tej zadevi ne bo mogla biti podana kazenska odgovornost zadevne osebe, tako da bi ji bila prostost neupravičeno odvzeta.

Sodišče je odločilo, da uporaba nujnega postopka predhodnega odločanja ni bila mogoča, ker je bila Direktiva 2001/83 sprejeta na podlagi člena 95 ES, zdajšnjega člena 114 PDEU, ki spada pod naslov VII tretjega dela Pogodbe DEU. Nujni postopek predhodnega odločanja pa se lahko

5 [Sodba z dne 17. julija 2008, Kozłowski \(C-66/08, EU:C:2008:437\)](#), je bila predstavljena v Letnem poročilu 2008, str. 49.

6 Glej v nadaljevanju razdelek „1.1. Narava in občutljivost področja razlage, ki je predmet predhodnega odločanja“ v delu II tega prikaza, naslovljenem „Hitri postopek“.

7 Betäubungsmittelgesetz (zakon o prepovedanih drogah).

8 Gesetz zur Änderung arzneimittelrechtlicher und anderer Vorschriften (zakon o prometu z zdravili) z dne 17. julija 2009 (BGBl. 2009 I, str. 1990).

9 Direktiva 2001/83/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. novembra 2001 o zakoniku Skupnosti o zdravilih za uporabo v humani medicini (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 27, str. 69).

uporabi samo za predloge za sprejetje predhodne odločbe, s katerimi se postavlja eno ali več vprašanj s področij, na katera se nanaša naslov V tretjega dela Pogodbe DEU (točka 8). Vendar je predsednik Sodišča odločil, da se za to zadevo po uradni dolžnosti uporabi hitri postopek predhodnega odločanja.¹⁰

2. Razlogi, ki upravičujejo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja

2.1. Tveganje za poslabšanje odnosa med staršem in otrokom

Sodba z dne 22. decembra 2010, Aguirre Zarraga (C-491/10 PPU, EU:C:2010:828)

V tej zadevi sta španski državljan in nemška državljanica, starša deklice, začela postopek za razvezo zakonske zveze v Španiji, kjer je bilo običajno prebivališče družine. V tem okviru je bila izključna pravica do varstva in vzgoje njune deklice začasno podeljena očetu, ker se je zdelo, da bo lahko najbolje zagotovil ohranitev družinskega okolja otroka, saj je mati oznanila, da se želi z novim partnerjem naseliti v Nemčiji. Vendar se otrok po tem, ko je preživel poletje v novem domu svoje matere v Nemčiji, ni več vrnil v Španijo. Starša sta nato sprožila več postopkov v Španiji in Nemčiji, ki so se nanašali na vrnitev otroka v Španijo, priznanje in izvršitev španskih odločb v Nemčiji ter dokončno podelitev pravice do varstva in vzgoje.

V tem okviru je Oberlandesgericht Celle (višje deželno sodišče v Celleju, Nemčija) Sodišču postavilo več vprašanj v zvezi z razlago člena 42 Uredbe št. 2201/2003¹¹, naslovljenega „Vrnitev otroka“.

Sodišče je odločilo, da se bo ta predlog za sprejetje predhodne odločbe po uradni dolžnosti obravnaval po nujnem postopku predhodnega odločanja. Glede tega je opozorilo, da priznava nujnost odločanja v primerih premestitve otroka, zlasti kadar bi utegnila ločitev otroka od tistega od staršev, ki sta mu bila prej, četudi le začasno, podeljena varstvo in vzgoja, poslabšati njune odnose ali jim škoditi in povzročiti duševno škodo (točka 39). Sodišče, ki je to sodno prakso uporabilo v obravnavani zadevi, je navedlo, da je bil zadevni otrok ločen od očeta že več kot dve leti in da zaradi razdalje in napetih odnosov med staršema obstaja resno in konkretno tveganje, da med trajanjem postopka, ki je potekal pred predložitvenim sodiščem, ne bo imel nikakršnih stikov z očetom. Sodišče je ugotovilo, da bi utegnila uporaba rednega postopka v teh okoliščinah resno ali celo nepopravljivo škoditi odnosom med očetom in njegovo hčerjo ter nadalje ogroziti njeno vključitev v njeno družinsko in družbeno okolje v primeru morebitne vrnitve v Španijo (točka 40).

10 Glej v nadaljevanju razdelek „1.2. Posebej resna pravna negotovost, ki je predmet predhodnega odločanja“ v delu II tega prikaza, naslovljenem „Hitri postopek“.

11 Uredba Sveta (ES) št. 2201/2003 z dne 27. novembra 2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 243).

Sodba z dne 22. decembra 2010, Mercredi (C-497/10 PPU, EU:C:2010:829)

Spor o glavni stvari je potekal med britanskim državljanom in francosko državljanke, nanašal pa se je na varstvo in vzgojo njune hčerke. V tej zadevi je mati otroka, ko je imel ta dva meseca, z njim odšla iz Združenega kraljestva, kjer je bilo otrokovo običajno prebivališče, na otok Reunion (Francija), ne da bi bil oče o tem predhodno obveščen. Vendar je bila ta premestitev zakonita, saj je imela takrat zgolj mati pravico do varstva in vzgoje. Nato sta starša v Združenem kraljestvu in Franciji začela postopke za, med drugim, podelitev starševske odgovornosti in določitev običajnega prebivališča otroka. Medtem ko je francosko sodišče glede tega odločilo v korist matere, je Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (pritožbeno sodišče (Anglija in Wales) (civilni oddelek), Združeno kraljestvo) menilo, da je bilo treba na podlagi prava Unije opredeliti pristojno sodišče, za kar je moralo Sodišče pojasniti merila iz členov 8 in 10 Uredbe št. 2201/2003, ki omogočajo določitev otrokovega običajnega prebivališča.

Navedeno sodišče je zato pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe in ob tem predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja. V utemeljitev tega predloga je navedlo, da do določitve pristojnega sodišča ne bo mogoče obravnavati zahtevkov očeta za izdajo odredbe, da lahko ohranja stike s svojim otokom. Sodišče se je odločilo za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je poudarilo, da se ta zadeva nanaša na otroka, ki je star eno leto in štiri mesece in je že več kot leto ločen od svojega očeta. Sodišče je ugotovilo, da bi glede na to, da je zadevni otrok v občutljivi starosti glede svojega razvoja, podaljševanje trenutnega položaja, v katerem je poleg tega prebivališče očeta zelo oddaljeno od prebivališča otroka, lahko resno škodilo njenemu prihodnjemu odnosu (točka 39).

Sodba z dne 26. aprila 2012, Health Service Executive (C-92/12 PPU, EU:C:2012:255)¹²

V tej zadevi je High Court (višje sodišče, Irska) na predlog organa, odgovornega za otroke v državnem varstvu na Irskem, odredilo namestitev otroka, irskega državljana, v oskrbo zavoda zaprtega tipa v Združenem kraljestvu, kjer je prebivala njegova mati. Zdravstveni delavci so namreč ocenili, da na Irskem ni bilo nobene ustanove, ki bi zadostila posebnim varnostnim potrebam tega otroka.

High Court (višje sodišče), ki se je moralo izreči o obdržanju tega otroka v zadevni ustanovi, je Sodišču postavilo vprašanje, ali odločba, ki jo je sprejelo, spada na področje uporabe Uredbe št. 2201/2003, in ali je potrebno, da je ta odločba pred njeno izvršitvijo v zaproseni državi članici v tej državi članici priznana in razglašena za izvršljivo.

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, Sodišče pa je temu predlogu ugodilo. Predložitveno sodišče je glede tega na eni strani navedlo, da je otrok proti svoji volji nameščen v oskrbo zavoda zaprtega tipa iz varnostnih razlogov. Na drugi strani je poudarilo, da je njegova pristojnost odvisna od tega, ali se za postopek v glavni stvari uporabi Uredba št. 2201/2003, in torej od tega, kako bo odgovorjeno na postavljena vprašanja za predhodno odločanje. Poleg tega je predložitveno sodišče v odgovoru na zahtevo

¹² Ta sodba je bila predstavljena v Letnem poročilu 2012, str. 24 in 25.

za podrobnejše podatke, ki mu jo je poslalo Sodišče¹³, navedlo, da je položaj otroka zahteval tudi sprejetje nujnih ukrepov. Otrok bo namreč kmalu polnoleten in takrat ne bo več v pristojnosti navedenega sodišča. Poleg tega njegovo stanje zahteva, da se za kratko obdobje namesti v oskrbo zavoda zaprtega tipa in da se izvede program s strukturirano in vse večjo svobodo, na podlagi katerega se bo lahko namestil pri svoji družini v Angliji (točka 49).

Sklep z dne 10. aprila 2018, CV (C-85/18 PPU, EU:C:2018:220)

Spor o glavni stvari je potekal med dvema romunskima državljanoma s prebivališčem na Portugalskem in se je nanašal na določitev prebivališča njunega otroka in preživnine. Otrok je po ločitvi para in odhodu matere iz skupnega prebivališča ostal s svojim očetom. Vendar je oče potem, ko je mati vložila zahtevek za podelitev pravice do varstva in vzgoje otroka, z otrokom odšel v Romunijo. Romunska sodišča so na predlog matere, ki ji je bila medtem podeljena začasna pravica do varstva in vzgoje, zato odredila vrnitev otroka na Portugalsko, ker njegova premestitev ni bila zakonita. Oče je ne glede na to pri Judecătoria Oradea (prvostopenjsko sodišče v Oradei, Romunija) vložil tožbo, v kateri je predlagal, naj se njegovo prebivališče določi za prebivališče otroka in naj se materi naloži plačilo preživnine.

Zadnjenavedeno sodišče je navedlo, da se mora najprej izreči o ugovoru nepristojnosti, ki ga je mati vložila v tem postopku, in da je v tem okviru potrebno od Sodišča pridobiti pojasnila v zvezi s pojmom „običajno prebivališče“ iz člena 8(3) Uredbe št. 2201/2003.

Sodišče je odločilo, da se bo ta predlog za sprejetje predhodne odločbe po uradni dolžnosti obravnaval po nujnem postopku predhodnega odločanja. Glede tega je opozorilo, da priznava nujnost odločanja v primerih premestitve otroka, zlasti kadar bi utegnila ločitev otroka od enega od staršev poslabšati njune sedanje ali prihodnje odnose in povzročiti nepopravljivo škodo (točka 30). Sodišče, ki je to sodno prakso uporabilo v obravnavani zadevi, je navedlo, da sedemletni otrok že skoraj dve leti živi z očetom v Romuniji in je ločen od svoje matere, ki prebiva na Portugalskem in s katero je v stiku le enkrat mesečno po telefonu. Sodišče je navedlo, da bi v teh okoliščinah in glede na to, da je otrok v občutljivi starosti glede svojega razvoja, podaljševanje trenutnega položaja lahko resno in celo nepopravljivo škodilo odnosu, ki ga vzdržuje s svojo materjo. Poleg tega, ker je družbena in družinska integracija otroka v državi članici njegovega sedanjega prebivališča že precej napredovala, bi lahko podaljševanje tega položaja še bolj ogrozilo njegovo integracijo v družinsko in socialno okolje v primeru morebitne vrnitve na Portugalsko (točki 31 in 32).

2.2. Odvzem prostosti

Sodba z dne 30. novembra 2009 (veliki senat), Kadzoev (C-357/09 PPU, EU:C:2009:741)

Bolgarski organi so aretirali posameznika, ki ni imel osebnih dokumentov in je trdil, da je rojen v Čečeniji, ter ga pridržali v posebnem centru za začasno nastanitev za tujce do izvršitve ukrepa odstranitve, ki je bil odrejen proti njemu. Vendar je bila za izvršitev tega ukrepa potrebna

¹³ Zahteva, vložena na podlagi člena 104(5) Poslovnika Sodišča (od 25. septembra 2012 člen 101(1) tega poslovnika).

pridobitev potnih listin. Tri leta pozneje pa te listine še vedno niso bile pridobljene. Poleg tega je zadevna oseba vlagala prošnje za azil in predloge za nadomestitev ukrepa pridržanja z milejšim ukrepom, ki pa so bili vsi zavrjeni.

V teh okoliščinah je direktor uprave, v pristojnost katere je spadal navedeni center za pridržanje, pri Administrativen sad Sofia-grad (upravno sodišče v Sofiji, Bolgarija) predlagal, naj to po uradni dolžnosti odloči o nadaljnjih ukrepih v zvezi s tem pridržanjem. Navedeno sodišče je na eni strani navedlo, da pred spremembo bolgarskega zakona o tujcih¹⁴ zaradi prenosa Direktive 2008/115¹⁵ trajanje pridržanja v centru za začasno nastanitev ni bilo omejeno z nobenim rokom. Na drugi strani je ugotovilo, da ni bilo določeno nobeno prehodno pravilo za položaje, ko so bile odločbe o pridržanju sprejete pred to spremembo. Zato je odločilo, da Sodišču postavi vprašanje v zvezi z razlago člena 15, od (4) do (6), Direktive 2008/115.

Predložitveno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je navedlo, da se v tej zadevi postavlja vprašanje, ali je treba zadevno osebo obdržati v pridržanju ali jo izpustiti. V zvezi s tem je bilo sicer opozorjeno, da v zvezi z zadevno osebo ni „upravičeno pričakovati odstranitve“ v smislu člena 15(4) Direktive 2008/115, vendar se postavlja vprašanje, ali je treba v skladu s to določbo takoj odrediti njeno izpustitev (točki 29 in 32). Sodišče je glede na zgoraj navedeno odločilo, da se predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodi.

Sodba z dne 17. marca 2016, Mirza (C-695/15 PPU, EU:C:2016:188)¹⁶

Pakistanski državljani iz Srbije je vstopil na madžarsko ozemlje in v tej državi članici vložil prvo prošnjo za mednarodno zaščito. Ker pa je ta državljani zapustil kraj prebivanja, ki so mu ga dodelili madžarski organi, je bilo obravnavanje njegove prošnje ustavljeno iz razloga, da je to prošnjo implicitno umaknil. Nato je bil prijet v Češki republiki in ga je na zahtevo čeških organov ponovno sprejela Madžarska v skladu s postopkom iz Uredbe št. 604/2013 (v nadaljevanju: Uredba Dublin III)¹⁷. Zadevna oseba je nato na Madžarskem vložila drugo prošnjo za mednarodno zaščito in je bila v okviru postopka obravnave te prošnje pridržana. Ta prošnja je bila zavržena kot nedopustna z obrazložitvijo, da je bilo treba v obravnavani zadevi Srbijo šteti za varno tretjo državo. Glede tega državljani sta bila zato odrejena ukrepa vrnitve in odstranitve.

V teh okoliščinah je Debreceni közigazgatási és munkaügyi bíróság (upravno in delovno sodišče v Debrecenu, Madžarska), ki je odločalo o tožbi zoper odločbo o zavrnitvi druge prošnje za mednarodno zaščito, odločilo, da Sodišču postavi vprašanja glede tega, kdaj lahko država članica prosilca pošlje v varno tretjo državo v skladu s členom 3(3) Uredbe Dublin III, ne da bi vsebinsko preučila njegovo prošnjo.

14 Zakon za chuzhdentsite v Republika Balgaria (zakon o tujcih v Republiki Bolgariji) (DV št. 153 iz leta 1998), kakor je bil spremenjen 15. maja 2009 (DV št. 36 iz leta 2009).

15 Direktiva 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL 2008, L 348, str. 98).

16 Ta sodba je bila predstavljena v Letnem poročilu 2016, str. 34.

17 Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31).

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je poudarilo, da bo zadevna oseba pridržana do 1. januarja 2016. Poleg tega je predložitveno sodišče v odgovoru na zahtevo Sodišča navedlo, da je bil ta ukrep podaljšan do izdaje dokončne odločbe o prošnji zadevne osebe za mednarodno zaščito oziroma do 1. marca 2016, če taka odločba do takrat ne bi bila izdana. Vendar je predložitveno sodišče navedlo tudi, da bo lahko po 1. marcu 2016 pridržanje znova podaljšano za šestdeset dni, pri čemer je zgornja meja skupnega trajanja pridržanja šest mesecev.

Sodišče je opozorilo na svojo sodno prakso, v skladu s katero je treba upoštevati okoliščino, da je bila zadevni osebi odvzeta prostost in da je njeno pridržanje odvisno od rešitve spora o glavni stvari. Poleg tega je poudarilo, da je treba položaj zadevne osebe presojati glede na stanje na dan preizkusa predloga, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja (točka 34). Sodišče, ki je to sodno prakso uporabilo v obravnavani zadevi, je navedlo, da so v tem primeru merila izpolnjena. Nadaljnje pridržanje zadevne osebe je bilo namreč odvisno od izida postopka v glavni stvari, ki se je nanašal na zakonitost zavrženja njene prošnje za mednarodno zaščito (točka 35). Sodišče je zato predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodilo.

Sodba z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385)¹⁸

Madžarsko sodišče je za romunskega državljana izdalo evropski nalog za prijetje, da bi se proti njemu začel kazenski postopek. Zadevna oseba je bila nato prijeta v Romuniji in privedena pred Curtea de Apel Cluj (pritožbeno sodišče v Cluju, Romunija), ki je bilo zadolženo za sprejetje odločitve o njenem morebitnem pridržanju in predaji madžarskim pravosodnim organom. V tem okviru je navedeno sodišče odredilo njeno takojšnjo izpustitev, vendar je bil hkrati določen ukrep sodnega nadzora.

Navedeno sodišče se je spraševalo, kako je treba razlagati člen 8(1)(c) Okvirnega sklepa 2002/584¹⁹ in natančneje, kakšne so posledice tega, da ne obstaja predhodni nacionalni nalog za prijetje, ločen od evropskega naloga za prijetje, zato je pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe.

Prav tako je predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je poudarilo, da zadevni osebi sicer trenutno ni odvzeta prostost, vendar da zanjo vseeno velja ukrep sodnega nadzora, zaradi katerega je njena osebna svoboda omejena. Sodišče je odločilo, da v teh okoliščinah temu predlogu ni bilo treba ugoditi. Vendar je predsednik Sodišča odločil, da se zadeva v skladu s členom 53(3) Poslovnika obravnava prednostno (točke od 27 do 29).

¹⁸ Ta sodba je bila predstavljena v Letnem poročilu 2016, str. 41.

¹⁹ Okvirni sklep Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24).

Sodba z dne 25. julija 2018 (veliki senat), Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti pravosodnega sistema) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586)²⁰

Potem ko so poljska sodišča izdala več evropskih nalogov za prijetje, je bila oseba, na katero so se ti nalogi nanašali, prijeta na Irskem in priprta do sprejetja odločitve glede njene predaje navedenim pravosodnim organom. V tem okviru je bila pripeljana pred High Court (višje sodišče, Irska) in navedenemu sodišču naznanila, da nasprotuje predaji, ker naj bi bila zaradi nje izpostavljena resnični nevarnosti odrekanja sodnega varstva glede na nedavne zakonodajne reforme poljskega pravosodnega sistema.

High Court (višje sodišče) se je v tem okviru spraševalo o posledicah teh zakonodajnih reform, zaradi katerih je Komisija 20. decembra 2017 sprejela obrazloženi predlog, s katerim je pozvala Svet, naj na podlagi člena 7(1) PEU ugotovi obstoj očitnega tveganja, da Republika Poljska huje krši vrednoto pravne države.²¹ Zato je Sodišču postavilo več vprašanj v zvezi s tem, kako mora ravnati izvršitveni organ na podlagi člena 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584, če obstaja resnična nevarnost, da bo kršena pravica do dostopa do neodvisnega sodišča zaradi sistemskih ali splošnih pomanjkljivosti v zvezi z neodvisnostjo sodne oblasti v odreditveni državi članici.

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, Sodišče pa je temu predlogu ugodilo. Sodišče je v zvezi z merilom, ki se nanaša na nujnost, opozorilo na svojo ustaljeno sodno prakso s tega področja in jo nato uporabilo v obravnavani zadevi. Glede tega je poudarilo, da je bila zadevna oseba v priporu in da je njeno nadaljnje pridržanje odvisno od izida postopka v glavni stvari, saj je bil ukrep odvzema prostosti odrejen v okviru izvršitve evropskih nalogov za prijetje (točki 29 in 30).

Sodba z dne 12. februarja 2019, TC (C-492/18 PPU, EU:C:2019:108)

Britanski državljan je bil na podlagi evropskega naloga za prijetje, ki so ga izdali pristojni organi Združenega kraljestva, prijet na Nizozemskem in pridržan. Od tega datuma je začel teči šestdesetdnevni rok iz člena 17(3) Okvirnega sklepa 2002/584, v katerem mora biti sprejeta odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje. Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) je malo pred iztekom tega roka odredilo njegovo podaljšanje za trideset dni v skladu s členom 17(4) navedenega okvirnega sklepa in podaljšanje pripora zadevne osebe. Vendar je nato navedeno sodišče za nedoločen čas prekinilo odločanje do prejema odgovora Sodišča na predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki je bil vložen v zadevi RO (C-327/18 PPU)²². Hkrati je britanski državljan glede na to, da je od njegovega prijetja preteklo devetdeset dni, zahteval odpravo pripora.

Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) se je v tem okviru spraševalo, ali je mogoče podaljšati pripor zadevne osebe glede na Okvirni sklep 2002/584 in člen 6 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), v katerem je določena pravica do svobode in

20 Ta sodba je bila predstavljena v Letnem poročilu 2018, str. 64 in 65.

21 Obrazloženi predlog Komisije v skladu s členom 7(1) Pogodbe o Evropski uniji v zvezi s pravno državo na Poljskem z dne 20. decembra 2017 (COM(2017) 835 final).

22 V tej zadevi je bila izdana [sodba z dne 19. septembra 2018, RO \(C-327/18 PPU, EU:C:2018:733\)](#).

varnosti. Na podlagi zadevne nacionalne ureditve²³ je namreč treba tako osebo po preteku devetdesetih dni od prijeteja izpustiti na prostost. Vendar je bila ta ureditev razlagana tako, da omogoča nadaljnje zadržanje v priporu, kadar se izvršitveni pravosodni organ odloči pri Sodišču vložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe ali počakati na odgovor na takšen predlog, ki ga je vložil drug izvršitveni pravosodni organ. V teh dveh primerih je tako treba šteti, da se ta devetdesetdnevni rok prekine.

Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) je predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, pri čemer je trdilo, da je zadevna oseba na Nizozemskem priprta zgolj na podlagi evropskega naloga za prijete in da se ne more izreči o odpravi tega ukrepa, preden Sodišče odloči o navedenem predlogu za sprejetje predhodne odločbe. Sodišče je opozorilo na svojo ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero je treba upoštevati okoliščino, da je zadevni osebi odvzeta prostost in da je njeno nadaljnje zadržanje v priporu odvisno od rešitve spora o glavni stvari, njen položaj pa je treba presojati glede na stanje na dan preizkusa predloga, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja. Sodišče je v obravnavani zadevi ugotovilo, da so bila ta merila izpolnjena, in je odločilo, da se uporabi nujni postopek predhodnega odločanja (točki 30 in 31).

Vendar je rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) nato Sodišče obvestilo, da je pod nekaterimi pogoji odredilo odpravo zadevnega ukrepa pripora do sprejetja odločitve o predaji zadevne osebe v Združeno kraljestvo. Po izračunih navedenega sodišča se je namreč devetdesetdnevni rok iztekel, tudi ob upoštevanju obdobja, v katerem je bil ta rok prekinjen. Sodišče je v teh okoliščinah ugotovilo, da je bila nujnost v tej zadevi preklicana in da zadeve zato ni več treba obravnavati po nujnem postopku predhodnega odločanja.

2.3. Nevarnost posega v temeljne pravice

Sodba z dne 16. februarja 2017, C. K. in drugi (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127)

V obravnavani zadevi sta sirska državljanka in egiptovski državljan vstopila na ozemlje Evropske unije z vizumom, ki ga je izdala Republika Hrvaška, in nato v Republiki Sloveniji vložila prošnji za azil. Slovenski organi so nato na hrvaške organe naslovili zahtevo za njun sprejem, saj naj bi bila Republika Hrvaška na podlagi Uredbe Dublin III država članica, ki je odgovorna za obravnavanje njunih prošenj. Republika Hrvaška je tej zahtevi ugodila. Ker pa je bila sirska državljanka noseča, je morala biti predaja na Hrvaško preložena do rojstva otroka. Zadevni osebi sta nato tej predaji nasprotovali, pri čemer sta po eni strani zatrjevali, da bi ta predaja negativno vplivala na zdravstveno stanje sirske državljanke, kar bi lahko vplivalo tudi na dobrobit njenega novorojenčka, po drugi strani pa, da sta bili na Hrvaškem žrtvi rasno motiviranega verbalnega in fizičnega nasilja. Sklep o predaji je bil najprej na prvi stopnji odpravljen, nato pa ga je v pritožbenem postopku Vrhovno sodišče (Slovenija) potrdilo. Vendar je Ustavno sodišče (Slovenija), pri katerem sta zadevni osebi sprožili postopek, sodbo navedenega sodišča razveljavilo in mu zadevo vrnilo v ponovno odločanje.

23 Overleveringswet (zakon o predaji) (Stb. 2004, št. 195).

Vrhovno sodišče je v tem okviru zaprosilo Sodišče, naj pojasni diskrecijsko klavzulo iz člena 17 Uredbe Dublin III, ki na podlagi odstopanja omogoča državi članici, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki je vložena v njej, tudi če to obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz navedene uredbe.

Predložitveno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je navedlo, da mora biti vprašanje statusa sirske državljanke ob upoštevanju njenega zdravstvenega stanja rešeno v najkrajšem možnem roku. Sodišče je v zvezi s tem ugotovilo, da ni mogoče izključiti, da bodo osebe iz postopka v glavni stvari pred koncem rednega postopka predhodnega odločanja predane na Hrvaško. Predložitveno sodišče je namreč v odgovor na zahtevo za podrobnejše podatke, ki je bila nanj naslovljena,²⁴ navedlo, da čeprav je prvostopenjsko sodišče odredilo odložitev izvršitve sklepa o predaji zadevnih oseb, izvršitev tega sklepa v trenutni fazi nacionalnega postopka ni zadržana z nobenim sodnim ukrepom (točki 49 in 50). Sodišče je zato predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodilo.

***Sodba z dne 7. marca 2017 (veliki senat), X in X (C-638/16 PPU, EU:C:2017:173)*²⁵**

Par sirske državljanov in njuni trije otroci s prebivališčem v Siriji so na belgijski ambasadi v Libanonu vložili vloge za izdajo humanitarnih vizumov na podlagi člena 25(1)(a) Uredbe št. 810/2009²⁶ (poimenovane vizumski zakonik), nato pa so se vrnil v Sirijo. S temi vlogami se je želelo pridobiti vizume z omejeno ozemeljsko veljavnostjo, da bi družina lahko zapustila Sirijo in nato v Belgiji vložila prošnjo za azil. Tožeče stranke so trdile, da je eno od njih ugrabila in mučila teroristična skupina ter jo nato izpustila proti plačilu odkupnine. Izpostavile so, da so se na splošno varnostne razmere v Siriji poslabšale in da so zaradi pravoslavne krščanske veroizpovedi v nevarnosti, da bi bile preganjane. Njihove vloge so bile zavrnjene med drugim z obrazložitvijo, da so v Belgiji nameravali prebivati več kot 90 dni in da belgijska diplomatska predstavništva ne spadajo pod organe, pri katerih lahko tujec vloži prošnjo za azil.

Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za pravdne zadeve za tujce, Belgija), ki je odločalo o pravnem sredstvu zoper to zavrnitev, se je spraševalo, kakšen je obseg polja proste presoje, ki ga imajo države članice v tem okviru, zlasti ob upoštevanju obveznosti, ki izvirajo iz Listine, predvsem njenih členov 4 (prepoved mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja) in 18 (pravica do azila). Tako je Sodišču postavilo več vprašanj za predhodno odločanje.

Conseil du contentieux des étrangers (upravno sodišče za pravdne zadeve za tujce) je prav tako predlagalo, naj se zadeva obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja. To je utemeljevalo s sklicevanjem na dramatične razmere oboroženega spopada v Siriji, nizko starost otrok tožečih strank, njihov posebej ranljiv profil, povezan s pripadnostjo pravoslavni krščanski skupnosti, in dejstvo, da odloča v okviru izjemno nujnega postopka za zadržanje izvršitve odločb.

²⁴ Zahteva, vložena na podlagi člena 101(1) Poslovnika Sodišča.

²⁵ Ta sodba je bila predstavljena v Letnem poročilu 2017, str. 39.

²⁶ Uredba (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) (UL 2009, L 243, str. 1, ter popravka v UL 2018, L 284, str. 38, in v UL 2019, L 175, str. 83), kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) št. 610/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 (UL 2013, L 182, str. 1).

V zvezi s tem je pojasnilo, da je vložitev tega predloga za sprejetje predhodne odločbe povzročila, da se je postopek v glavni stvari prekinil (točki 30 in 31).

Sodišče je predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodilo. V ta namen je poudarilo, da ni sporno, da tožečima strankama, vsaj na datum preučitve predloga za uporabo nujnega postopka, grozi resnična nevarnost, da bosta izpostavljeni nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju. Sodišče je ugotovilo, da je treba to okoliščino šteti za nujen element, ki upravičuje uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja (točka 33).

Sklep z dne 27. septembra 2018, FR (C-422/18 PPU, neobjavljen, EU:C:2018:784)

Nigerijski državljan je v Italiji vložil prošnjo za azil. V njeno utemeljitev je zatrjeval, da je moral zapustiti svojo izvorno državo, ker so nacionalni organi odkrili, da je imel homoseksualno razmerje, zaradi česar bi bil lahko aretiran in pridržan. Nigerijski državljan je potem, ko je pristojni organ njegovo prošnjo za azil zavrnil, Tribunale di Milano (sodišče v Milanu, Italija) pa je to zavrnitev potrdilo, na eni strani vložil kasacijsko pritožbo in na drugi strani pri Tribunale di Milano (sodišče v Milanu) vložil predlog za izdajo začasne odredbe z namenom odloga izvršitve odločbe tega sodišča. Vendar se je moralo navedeno sodišče na podlagi nacionalne ureditve²⁷ o tem predlogu za odlog izvršitve izreči na podlagi presoje, ali so razlogi iz pritožbe zoper njegovo odločbo utemeljeni ali ne, ne pa na podlagi presoje, ali bo temu prosilcu z izvršitvijo te odločbe lahko nastala resna in nepopravljiva škoda.

Tribunale di Milano (sodišče v Milanu) je Sodišču postavilo vprašanje v zvezi z združljivostjo te nacionalne ureditve z določbami Direktive 2013/32²⁸ ob upoštevanju člena 47 Listine, v katerem je zagotovljena pravica do učinkovitega pravnega sredstva.

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja. V zvezi s tem je navedlo, da je moral prosilec nemudoma zapustiti italijansko ozemlje in da bi bil lahko kadar koli odstranjen v Nigerijo, kjer bi zanj obstajala resna nevarnost obsodbe na smrtno kazen, mučenja ali drugih nečloveških ali ponižujočih kazni ali ravnanj. Predložitveno sodišče je poleg tega poudarilo, da bo odgovor Sodišča na postavljeno vprašanje lahko odločilno vplival na odločitev, ali lahko prosilec ostane na italijanskem ozemlju do konca postopka z njegovo kasacijsko pritožbo (točki 24 in 25). Sodišče je v tem okviru navedlo, da ni mogoče izključiti možnosti, da bo prosilec pred koncem rednega postopka predhodnega odločanja odstranjen v Nigerijo, zato je odločilo, da se predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodi (točka 27).

27 Decreto legislativo n. 25 – Attuazione della direttiva 2005/85/CE recante norme minime per le procedure applicate negli Stati membri ai fini del riconoscimento e della revoca dello status di rifugiato (zakonska uredba št. 25 o izvajanju Direktive 2005/85/ES o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah) z dne 25. januarja 2008 (GURI št. 40 z dne 16. februarja 2008), kakor je bila spremenjena z decreto-legge n. 13 – Disposizioni urgenti per l'accelerazione dei procedimenti in materia di protezione internazionale, nonche' per il contrasto dell'immigrazione illegale (uredba-zakon št. 13 o nujnih določbah za pospešitev postopkov mednarodne zaščite in boj proti nezakonitemu priseljevanju) z dne 17. februarja 2017 (GURI št. 40 z dne 17. februarja 2017), ki je bila s spremembami preoblikovana v zakon št. 46 z dne 13. aprila 2017.

28 Direktiva 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60).

Sodba z dne 17. oktobra 2018, UD (C-393/18 PPU, EU:C:2018:835)

Državljanke Bangladeša je po sklenitvi zakonske zveze z britanskim državljanom pridobila vizum, na podlagi katerega se je lahko preselila v Združeno kraljestvo. Par je nato med nosečnostjo državljanke Bangladeša odpotoval v Bangladeš. Tam se jima je rodila hčerka, ki ni nikoli prebivala v Združenem kraljestvu, saj se je oče tja vrnil sam. V skladu s trditvami matere, ki jih oče izpodbija, jo je ta prelisčil, da je rodila v tretji državi, in jo prisiljuje, da tam z otrokom živi brez dostopa do plinske napeljave, električne energije ali pitne vode ter brez dohodkov v skupnosti, kjer je stigmatizirana. Mati je zato pri High Court of Justice (England and Wales), Family Division (višje sodišče (Anglija in Wales), družinski oddelek, Združeno kraljestvo) začela postopek, v katerem je predlagala, naj se otroka postavi pod skrbništvo tega sodišča in se odredi njuna vrnitev v Združeno kraljestvo.

Navedeno sodišče je menilo, da je treba na prvem mestu rešiti vprašanje, ali je pristojno za izdajo odločbe v zvezi z otrokom, za kar je bilo treba ugotoviti, ali je bilo za otroka mogoče šteti, da ima običajno prebivališče – v smislu člena 8(1) Uredbe št. 2201/2003 – v Združenem kraljestvu, čeprav ni nikoli bil v tej državi članici. Navedeno sodišče se poleg tega sprašuje, ali okoliščine zadeve, zlasti vedenje očeta in poseganje v temeljne pravice matere ali otroka, vplivajo na ta pojem „običajno prebivališče“.

Predložitveno sodišče je prav tako predlagalo, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, Sodišče pa je temu predlogu ugodilo. Sodišče je v zvezi s tem najprej navedlo, da bi bila v primeru, da bi se ugotovilo, da obstaja prisila očeta nad materjo, trenutna dobrobit otroka resno ogrožena. Vsak zastoj pri sprejemanju sodnih odločitev v zvezi z otrokom bi podaljšal sedanji položaj in bi tako lahko resno ali celo nepopravljivo škodil razvoju tega otroka. Sodišče je v nadaljevanju navedlo, da bi v primeru morebitne vrnitve v Združeno kraljestvo tak zastoj lahko škodil tudi integraciji otroka v njegovo novo družinsko in družbeno okolje. Sodišče je nazadnje poudarilo, da je otrok zaradi nizke starosti (eno leto in dva meseca ob vložitvi predložitvene odločbe) v posebej občutljivem obdobju dojetja in razvoja (točki 26 in 27).

II. Hitri postopek

1. Razlogi, ki upravičujejo uporabo hitrega postopka

1.1. Narava in občutljivost področja razlage, ki je predmet predhodnega odločanja

***Sklep z dne 22. februarja 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:116)*²⁹**

Zadeva v glavni stvari se je nanašala na poljskega državljan, ki je več let s presledki in verjetno nezakonito prebival v Nemčiji, v tej državi pa je takrat prestajal zaporno kazen. Poljsko sodišče je

²⁹ [Sodba z dne 17. julija 2008, Kozłowski \(C-66/08, EU:C:2008:437\)](#), je bila predstavljena v Letnem poročilu 2008, str. 49.

v zvezi s tem državljanom izdalo evropski nalog za prijetje zaradi izvršitve zaporne kazni, na katero je bil pred tem obsojen. Oberlandesgericht Stuttgart (višje deželno sodišče v Stuttgartu, Nemčija), ki je odločalo o predaji zadevne osebe poljskim pravosodnim organom, se je v tem okviru spraševalo, kako je treba razlagati pogoj prebivališča iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584. V tej določbi je namreč določen razlog za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, če se zahtevana oseba „nahaja v izvršitveni državi članici ali je državljan ali prebivalec te države“ in se ta država zaveže, da bo izvršila tujo kazen.

Oberlandesgericht Stuttgart (višje deželno sodišče v Stuttgartu) je poleg tega predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ker bi se moralo prestajanje zaporne kazni zadevne osebe na nemškem ozemlju kmalu izteči in bi bila lahko ta poleg tega predčasno odpuščena.

Predsednik Sodišča je navedel, da je treba predlog za obravnavanje po nujnem postopku predhodnega odločanja, ki se v tej zadevi ne more uporabiti, šteti za predlog za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja³⁰, nato pa poudaril, da se v tej zadevi pojavljajo težave glede razlage, ki se nanaša na občutljivo področje dejavnosti evropskega zakonodajalca, njen predmet pa so osrednji vidiki delovanja evropskega naloga za prijetje, o katerih se mora Sodišče prvič izreči. Zaprošena razlaga bi namreč lahko imela splošne posledice tako za organe, ki sodelujejo v okviru evropskega naloga za prijetje, kot za pravice zahtevanih oseb, katerih položaj je negotov. Predsednik Sodišča je prav tako ugotovil, da bi hiter odgovor omogočil izvršitvenemu pravosodnemu organu, da se pod najboljšimi možnimi pogoji izreče o zahtevi za predajo, ki je bila nanj naslovljena, kar bi mu omogočilo, da kar najhitreje izpolni obveznosti, ki jih ima na podlagi Okvirnega sklepa 2002/584 (točki 11 in 12). Zato je odločil, da se zadeva obravnava po hitrem postopku predhodnega odločanja.

1.2. Posebej resna pravna negotovost, ki je predmet predhodnega odločanja

***Sklep z dne 4. oktobra 2012, Pringle (C-370/12, neobjavljen, EU:C:2012:620)*³¹**

Ta zadeva se umešča v okvir uvedbe evropskega mehanizma za stabilnost (EMS) po finančni krizi, ki je leta 2010 prizadela evroobmočje. Cilj te mednarodne finančne institucije je namreč zbiranje finančnih sredstev in zagotavljanje pomoči za stabilnost državam članicam evroobmočja, ki imajo resne finančne težave ali jim take težave grozijo. V obravnavani zadevi je irski poslanec vložil tožbo proti irski vladi. Zatrjeval je, da Sklep 2011/199³² ni veljaven ter da bi poleg tega Irska z ratifikacijo, potrditvijo in sprejetjem Pogodbe o ustanovitvi evropskega mehanizma za stabilnost, ki je bila sklenjena 2. februarja 2012³³, prevzela obveznosti, ki niso združljive s Pogodbama, na katerih temelji Evropska unija.

30 Glej zgoraj razdelek „1. Področje uporabe nujnega postopka predhodnega odločanja“ v delu I tega prikaza, naslovljenem „Nujni postopek predhodnega odločanja“.

31 *Sodba z dne 27. novembra 2012, Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756)*, je bila predstavljena v Letnem poročilu 2012, str. 46 in 47.

32 Sklep Evropskega sveta 2011/199/EU z dne 25. marca 2011 o spremembi člena 136 Pogodbe o delovanju Evropske unije glede mehanizma za stabilnost za države članice, katerih valuta je euro (UL 2011, L 91, str. 1).

33 Pogodbo o ustanovitvi evropskega mehanizma za stabilnost so 2. februarja 2012v Bruslju (Belgija) sklenile Kraljevina Belgija, Zvezna republika Nemčija, Republika Estonija, Irska, Helenska republika, Kraljevina Španija, Francoska republika, Italijanska republika, Republika Ciper, Veliko vojvodstvo Luksemburg, Republika Malta, Kraljevina Nizozemska, Republika Avstrija, Portugalska republika, Republika Slovenija, Slovaška republika in Republika Finska. Veljati je začela 27. septembra 2012.

V tem okviru je Supreme Court (vrhovno sodišče, Irska) začelo postopek pri Sodišču in predlagalo uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja z utemeljitvijo, da je pravočasna ratifikacija Pogodbe o EMS s strani Irske zelo pomembna za druge članice evropskega mehanizma za stabilnost, zlasti za tiste, ki potrebujejo finančno pomoč. Irska je sicer medtem tako kot vse druge države članice, podpisnice Pogodbe o EMS, to pogodbo ratificirala, vendar je predsednik Sodišča navedel, da je bila v vprašanjih za predhodno odločanje, ki so bila postavljena v tej zadevi, izkazana negotovost glede veljavnosti te pogodbe. Predsednik Sodišča je poudaril izredne okoliščine finančne krize, s katerimi je bila povezana sklenitev te pogodbe, in razsodil, da je bila uporaba hitrega postopka predhodnega odločanja nujna, da bi se v najkrajšem možnem času odpravila ta negotovost, ki je škodila cilju Pogodbe o EMS, in sicer ohranitvi finančne stabilnosti evroobmočja (točke od 6 do 8).

Sklepa z dne 15. februarja 2017, Mengesteab (C-670/16, neobjavljen, EU:C:2017:120)³⁴, in Jafari (C-646/16, neobjavljen, EU:C:2017:138)³⁵

V zadevi Mengesteab (C-670/16) je eritrejski državljani zaprosil za azil pri nemških organih, ki so mu nato izdali potrdilo o prijavi, pri čemer nemško pravo³⁶ glede tega razlikuje med dejanjem zaprositve za azil, na podlagi katerega se izda to potrdilo, in vložitevijo formalne prošnje za azil. Ko je zadevna oseba devet mesecev pozneje nazadnje lahko vložila tako prošnjo za azil, so nemški organi zahtevali od italijanskih organov, naj jo sprejmejo, saj je bila Italijanska republika država članica, ki je na podlagi Uredbe Dublin III odgovorna za obravnavanje njene prošnje. Zato je bila prošnja zadevne osebe za azil zavržena kot nedopustna in je bila odrejena njena predaja v Italijo. Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu, Nemčija), ki je odločalo o pravnem sredstvu zoper to odločitev o predaji, se je na eni strani spraševalo, ali se prosilec za azil lahko sklicuje na potek rokov za predložitev zahteve za sprejem, in na drugi strani, kako se ti roki računajo. Člen 21(1) Uredbe Dublin III namreč določa, da v primeru nespoštovanja navedenih rokov odgovornost za obravnavo prošnje pripade državi članici, v kateri je bila ta prošnja vložena. Vendar je Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu) navedlo, da so te zamude v Nemčiji zelo pogoste zaradi neobičajnega povečanja števila prosilcev za azil od leta 2015.

V zadevi Jafari (C-646/16) so člani afganistanske družine prečkali mejo med Srbijo in Hrvaško. Hrvaški organi so nato organizirali njihov avtobusni prevoz do slovenske meje, da bi jim olajšali vstop v druge države članice, kjer bi vložili prošnjo za mednarodno zaščito, kar je ta družina storila v Avstriji. Ker pa Uredba Dublin III določa odgovornost tiste države članice, katere zunanja meja je bila nezakonito prečkana, so avstrijski organi od hrvaških organov zahtevali, naj sprejmejo zadevne osebe. Prošnje, ki jih je vložila družina, so bile torej zavržene in odrejena je bila njihova predaja na Hrvaško. Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija), ki je odločalo o pravnem sredstvu zoper te odločbe, je Sodišče vprašalo, kako je treba uporabiti merila v zvezi z izdajo dovoljenj za prebivanje ali vizumov ter v zvezi z vstopom ali bivanjem, ki so določena v členih 12 in 13 Uredbe Dublin III.

34 [Sodba z dne 26. julija 2017, Mengesteab \(C-670/16, EU:C:2017:587\)](#), je bila predstavljena v Letnem poročilu 2017, str. 41.

35 [Sodba z dne 26. julija 2017, Jafari \(C-646/16, EU:C:2017:586\)](#), je bila predstavljena v Letnem poročilu 2017, str. 42.

36 Asylgesetz (zakon o azilu) v različici, objavljeni 2. septembra 2008 (BGBl. 2008 I, str. 1798).

Obe predložitveni sodišči sta predlagali uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja, predsednik Sodišča pa je njunima predlogoma ugodil.

Predsednik Sodišča je v teh dveh zadevah najprej opozoril, da običajno številnost oseb ali pravnih položajev, na katere bi se lahko nanašala odločba, ki jo mora izdati predložitveno sodišče, potem ko je pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe, kot taka ni izjemna okoliščina, ki bi lahko upravičila uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja (sklepa z dne 15. februarja 2017, Mengesteab, C-670/16, neobjavljen, EU:C:2017:120, točka 10, in Jafari, C-646/16, neobjavljen, EU:C:2017:138, točka 10).

Vendar je dodal, da ta okoliščina v obravnavanih zadevah ne more biti odločilna, ker so zadeve, na katere se nanašajo postavljena vprašanja za predhodno odločanje, tako številne, da bi negotovost glede njihove rešitve lahko ogrozila delovanje sistema, uvedenega z Uredbo Dublin III, in zato oslabil skupni evropski azilni sistem, ki ga je zakonodajalec Evropske unije uvedel na podlagi člena 78 PDEU. Prvič, ti zadevi se namreč umeščata v povsem nov okvir izjemno povečanega zabeleženega števila prošenj za azil v Nemčiji, Avstriji in na splošno v Uniji v okoliščinah, ki so podobne tem iz obravnavanih zadev. Drugič, v teh zadevah se pojavljajo težave v zvezi z razlago, ki so neposredno povezane s tem okvirom in se nanašajo na osrednje vidike sistema, ki je bil uveden z Uredbo Dublin III, o katerih se mora Sodišče izreči prvič. Odgovor Sodišča bi torej lahko imel splošne posledice za nacionalne organe, ki so pozvani k sodelovanju zaradi uporabe te uredbe (sklepa z dne 15. februarja 2017, Mengesteab, C-670/16, neobjavljen, EU:C:2017:120, točke od 11 do 13, in Jafari, C-646/16, neobjavljen, EU:C:2017:138, točke od 11 do 13).

Predsednik Sodišča je navedel, da to pomeni, da pristojni nacionalni organi zaradi negotovosti v zvezi z določitvijo države članice, ki je odgovorna za obravnavo prošenj za azil, kakršna obstaja v obravnavanih zadevah, ne morejo določiti upravnih in proračunskih ukrepov, ki so potrebni za to, da bi bila v skladu z zahtevami, ki izhajajo iz prava Unije in iz mednarodnih zavez zadevnih držav članic, zagotovljena obravnavo teh prošenj in sprejem prosilcev za azil, ki glede na okoliščine primera spadajo v njihovo odgovornost. V teh izrednih kriznih razmerah je uporaba hitrega postopka predhodnega odločanja nujna, da se kar najhitreje odpravi ta negotovost, ki škoduje pravilnemu delovanju skupnega evropskega azilnega sistema, ki stremi k spoštovanju člena 18 Listine (sklepa z dne 15. februarja 2017, Mengesteab, C-670/16, neobjavljen, EU:C:2017:120, točki 15 in 16, in Jafari, C-646/16, neobjavljen, EU:C:2017:138, točki 14 in 15).

Sklep z dne 28. februarja 2017, M.A.S. in M.B. (C-42/17, neobjavljen, EU:C:2017:168)³⁷

Dve italijanski sodišči sta pri Corte costituzionale (ustavno sodišče, Italija) vložili zahtevo za oceno ustavnosti, ker sta se spraševali, ali bi uporaba pravila iz sodbe Tarico in drugi³⁸ v okviru kazenskih postopkov, ki so potekali pred njima, pomenila kršitev načela zakonitosti. Kot opozorilo, Sodišče je v navedeni sodbi ugotovilo, da so italijanska pravila o zastaranju, ki so se uporabljala za davčna kazniva dejanja s področja davka na dodano vrednost (DDV), v dveh primerih, ki jih je opredelilo, lahko posegala v obveznosti, ki jih državam članicam nalaga

37 [Sodba z dne 5. decembra 2017, M.A.S. in M.B. \(C-42/17, EU:C:2017:936\)](#), je bila predstavljena v Letnem poročilu 2017, str. 30.

38 [Sodba z dne 8. septembra 2015 \(C-105/14, EU:C:2015:555\)](#).

člen 325(1) in (2) PDEU. Sodišče je zato razsodilo, da mora pristojno nacionalno sodišče v teh primerih zagotoviti polni učinek člena 325(1) in (2) PDEU, tako da po potrebi ne uporabi zadevnih določb nacionalnega prava.

V obravnavani zadevi sta italijanski sodišči v skladu s pravilom iz navedene sodbe menili, da nista smeli upoštevati zastaralnega roka, določenega v codice penale (italijanski kazenski zakonik), ampak da sta torej morali sprejeti vsebinsko odločitev. Vendar je Corte costituzionale (ustavno sodišče) podvomilo o združljivosti takšne rešitve z načelom zakonitosti v kazenskem pravu, kot je določeno v italijanski ustavi in kot ga samo razlaga, ker to načelo zahteva, da so kazenske določbe natančno določene in da ne smejo veljati retroaktivno.

Corte costituzionale (ustavno sodišče) je predlagalo, naj se njegov predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku hitrega odločanja, pri čemer je navedlo, da je v zvezi s tem, kako je treba razlagati pravo Unije, nastala velika negotovost, da ta negotovost otežuje vodenje kazenskih postopkov v teku in da jo je treba nujno odpraviti (točka 6). Predsednik Sodišča je v zvezi s tem navedel, da bi odgovor, podan v kar najkrajšem času, lahko odpravil te negotovosti in da je glede na to, da se te nanašajo na temeljna vprašanja nacionalnega ustavnega prava in prava Unije, upravičeno uporabiti hitri postopek predhodnega odločanja (točki 8 in 9).

Sklepa z dne 26. septembra 2018, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (C-522/18, neobjavljen, EU:C:2018:786), in z dne 15. novembra 2018, Komisija/Poljska (C-619/18, EU:C:2018:910)

Ti zadevi se nanašata na skladnost novega poljskega zakona³⁹ s pravom Unije. S tem zakonom, ki je začel veljati 3. aprila 2018, se je upokojitvena starost sodnikov na Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) znižala s 70 na 65 let in so bili določeni pogoji, pod katerimi je bilo lahko tem sodnikom glede na okoliščine primera dovoljeno, da še naprej opravljajo svojo funkcijo. V zvezi s tem je bilo določeno, da se, prvič, zakon uporablja za sodnike na položaju, ki so bili na Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) imenovani pred začetkom njegove veljavnosti, in da ima, drugič, predsednik Republike Poljske pravico, da aktivni mandat teh sodnikov po prostem preudarku podaljša po dopolnitvi starosti 65 let.

V zadevi Zakład Ubezpieczeń Społecznych (C-522/18) je običajna sestava Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) pred sprejetjem odločitve postavila vprašanja razširjeni sestavi tega sodišča. Na začetni stopnji preučitve teh vprašanj je Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) navedlo, da bi navedeni zakon lahko potencialno vplival na mandata dveh sodnikov razširjene sestave tega sodišča. Vendar je Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) v razširjeni sestavi izrazilo dvome glede skladnosti tega zakona s pravom Unije, zlasti v zvezi z morebitnimi kršitvami načel pravne države, neodstavljenosti in neodvisnosti sodnikov ter načela prepovedi diskriminacije na podlagi starosti. Prav tako je menilo, da je potrebno, da Sodišče to razjasni, in je pri njem vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe. Predlagalo je tudi uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je trdilo, da je zaprosena razlaga prava Unije bistvenega pomena, da bo lahko svojo sodno pristojnost izvrševalo zakonito in v skladu z načelom pravne varnosti (sklep z dne 26.

39 Ustawa o Sądzie Najwyższym (zakon o Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)) z dne 8. decembra 2017 (Dz. U. iz leta 2018, pozicija 5).

septembra 2018, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, C-522/18, neobjavljen, EU:C:2018:786, točka 12).

Vzporedno je v zadevi Komisija/Poljska (C-619/18) Komisija na podlagi člena 258 PDEU proti Republiki Poljski vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti, ker je menila, da ta s sprejetjem navedenega zakona ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU in člena 47 Listine. Komisija je tudi predlagala, naj se ta zadeva obravnava po hitrem postopku, pri čemer je izrazila dvome glede zmožnosti Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) za nadaljnje odločanje ob spoštovanju temeljne pravice vsakega pravnega subjekta do dostopa do neodvisnega sodišča (sklep z dne 15. novembra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18, EU:C:2018:910, točka 20).

Predsednik Sodišča je tema predlogoma ugodil, pri čemer je poudaril resnost negotovosti, ki sta jih izrazila predložitveno sodišče in Komisija, in navedel, da bodo z odgovorom, podanim v kar najkrajšem času, te negotovosti lahko odpravljene.

Predsednik Sodišča je v zvezi z resnostjo negotovosti navedel, da so te povezane s pomembnimi vprašanji prava Unije zlasti v zvezi z neodvisnostjo sodišč in da se nanašajo na posledice, ki bi jih razlaga tega prava lahko imela na sestavo in delovanje poljskega vrhovnega sodišča. Predsednik Sodišča je v zvezi s tem opozoril, prvič, da je zahteva po neodvisnosti sodnikov bistvena vsebina temeljne pravice do poštenega sojenja, ki ima poglaviten pomen kot garant varstva vseh pravic, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, in ohranitve skupnih vrednot držav članic, ki so navedene v členu 2 PEU, zlasti vrednote pravne države. Drugič, predsednik Sodišča je poudaril, da bi lahko negotovosti iz teh zadev prav tako vplivale na delovanje sistema pravosodnega sodelovanja, ki je udejanjen z mehanizmom predhodnega določanja, določenim v členu 267 PDEU, ki pomeni bistvo sodnega sistema Evropske unije. Neodvisnost nacionalnih sodišč, zlasti tistih, ki tako kot Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) odločajo na zadnji stopnji, je namreč bistvena (sklepa z dne 26. septembra 2018, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, C-522/18, neobjavljen, EU:C:2018:786, točka 15, in z dne 15. novembra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18, EU:C:2018:910, točke 21, 22 in 25).

Poleg tega je treba navesti, da je predsednik Sodišča v sklepu Komisija/Poljska⁴⁰ prav tako odgovoril na navedbe Republike Poljske, da bi uporaba hitrega postopka posegla v njeno pravico do obrambe. Zadnjenačeta je namreč grajala dejstvo, da mora tožena država članica vse svoje trditve predstaviti v eni vlogi ter da v tem postopku ni replike in duplike. Prav tako je navedla, da je Komisija odlašala z začetkom postopka pri Sodišču in da te zamude ni mogoče nadoknaditi s takšnim omejevanjem njenih procesnih pravic (točka 17). Predsednik Sodišča je opozoril, da je v primeru uporabe hitrega postopka tožbo in odgovor na tožbo sicer res mogoče dopolniti z repliko in dupliko, samo če predsednik Sodišča po opredelitvi sodnika poročevalca in generalnega pravobranilca šteje, da je to potrebno. Vendar v primeru, da vložitev replike ni dovoljena, ni jasno, na podlagi česa bi lahko tožena stranka trdila, da ob neobstoju replike ter torej trditve in navedbe, ki bi dopolnjevale trditve in navedbe v tožbi, na katere je imela navedena tožena stranka možnost odgovoriti v odgovoru na tožbo, njena pravica do obrambe ni spoštovana, ker ne more vložiti duplike. Predsednik Sodišča je poleg tega opozoril, da pred začetkom postopka za ugotovitev neizpolnitve obveznosti pred Sodiščem poteka predhodni

40 [Sklep z dne 15. novembra 2018 \(C-619/18, EU:C:2018:910\)](#).

postopek, v katerem imajo stranke priložnost predstaviti in razviti trditve, ki jih bodo nato eventualno razdelale pred Sodiščem (točki 23 in 24).

Sklep z dne 19. oktobra 2018, Wightman in drugi (C-621/18, EU:C:2018:851)⁴¹

Ta zadeva je bila vložena potem, ko je Prime minister (predsednik vlade, Združeno kraljestvo) 29. marca 2017 uradno sporočil, da namerava Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska na podlagi člena 50 PEU izstopiti iz Unije. Pritožniki iz postopka v glavni stvari, med katerimi so poslanec Parliament of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland (parlament Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska), dva poslanca Scottish Parliament (škotski parlament, Združeno kraljestvo) in trije poslanci Evropskega parlamenta, so v tem okviru vložili zahtevo za sodni nadzor, da bi bila izdana ugotovitvena sodba, v kateri bi bilo pojasnjeno, ali, kdaj in kako bi bilo mogoče navedeno uradno obvestilo enostransko preklicati.

Court of Session, Inner House, First Division (Scotland) (višje sodišče Škotske, pritožbeni oddelek, prvi senat, Združeno kraljestvo), pri katerem je bil sprožen postopek zaradi zavrnitve tega pravnega sredstva, je ugodilo predlogu pritožnikov iz postopka v glavni stvari, naj se vložijo predlog za sprejetje predhodne odločbe. V nasprotju s prvostopenjskim sodiščem je namreč menilo, da pri tem, da se Sodišče vpraša, ali je mogoče, da država članica enostransko prekliče uradno obvestilo, ki ga je podala na podlagi člena 50(2) PEU, pred iztekom dveletnega obdobja iz tega člena in ostane v Uniji, ne gre niti za akademsko niti prezgodnje vprašanje. Nasprotno, menilo je, da bo z odgovorom Sodišča postalo jasno, katere možnosti bodo imeli poslanci, ko bodo glasovali o teh vprašanjih.

Court of Session, Inner House, First Division (Scotland) (višje sodišče Škotske, pritožbeni oddelek, prvi senat) je predlagalo uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja. Poudarilo je, da je njegov predlog nujen, ker, prvič, od 29. marca 2017 teče dveletni rok, ki velja za ta postopek izstopa, in ker, drugič, je potrebno veliko pred 29. marcem 2019 organizirati razprave in glasovanje v parlamentu Združenega kraljestva o tem vprašanju.

Predsednik Sodišča je ugotovil, da je predložitveno sodišče predstavilo razloge, iz katerih nesporno izhaja nujnost odločanja. Predsednik Sodišča je v zvezi s tem opozoril, da če so v zadevi podane resne negotovosti v zvezi s temeljnimi vprašanji nacionalnega ustavnega prava in prava Unije, je glede na specifične okoliščine te zadeve lahko nujno, da se obravnava v kar najkrajšem času. Tako je predsednik Sodišča odločil, da glede na to, da je izvajanje člena 50 PEU temeljnega pomena za Združeno kraljestvo in za ustavni red Unije, specifične okoliščine te zadeve lahko upravičijo njeno obravnavanje v kar najkrajšem času (točki 10 in 11).

1.3. Nevarnost posega v temeljne pravice

41 [Sodba z dne 10. decembra 2018, Wightman in drugi \(C-621/18, EU:C:2018:999\)](#), izdana na občni seji, je bila predstavljena v Letnem poročilu 2018, str. 13 in 14.

Sklep z dne 15. julija 2010, Purrucker (C-296/10, neobjavljen, EU:C:2010:446)

Spor o glavni stvari je potekal med nemško državljanke in španskim državljanom, nanašal pa se je na pravico do varstva in vzgoje njunih dvojčkov. Starša sta se manj kot leto po njunem rojstvu ločila in sklenila notarski sporazum, v katerem je bilo ugodeno želji matere, da se z otrokoma vrne v svojo izvirno državo. Vendar je mati nazadnje v Nemčijo odpeljala samo enega otroka, ker je moral drugi zaradi zdravstvenih razlogov začasno ostati v Španiji z očetom. Družinski položaj se od takrat ni spremenil.

Starša sta sprožila več ločenih postopkov. Tako je oče v Španiji zahteval in dosegel sprejetje začasnih odredb, čeprav ni izključeno, da se ta postopek lahko šteje za postopek, v katerem je sprejeta vsebinska odločitev in se podeli pravica do varstva in vzgoje otrok. Nato je v Nemčiji zahteval izvršitev španske odločbe o navedenih začasnih odredbah, na podlagi tega postopka pa je bila izdana sodba Purrucker⁴². Mati je vzporedno v Nemčiji vložila tožbo za sprejetje meritorne odločitve o podelitvi pravice do varstva in vzgoje obeh otrok, ki je bila predložena Amtsgericht Stuttgart (okrajno sodišče v Stuttgartu, Nemčija).

Zadnjenavedeno sodišče je nato Sodišču postavilo vprašanje, ali je treba v okviru uporabe člena 19(2) Uredbe št. 2201/2003, ki ureja primere litispence na področju starševske odgovornosti, sodišče, pri katerem se zahteva izdaja začasnih odredb (v tem primeru špansko sodišče), šteti za „sodišče, ki je prvo začelo postopek“ glede na sodišče druge države članice, pri katerem je bila vložena tožba za sprejetje meritorne odločitve z istim ciljem (v tem primeru Amtsgericht Stuttgart (okrajno sodišče v Stuttgartu)).

Amtsgericht Stuttgart (okrajno sodišče v Stuttgartu) je tudi predlagalo, naj se uporabi hitri postopek predhodnega odločanja, pri čemer je trdilo, da sporno vprašanje v zvezi s pristojnostjo dveh sodišč, ki v različnih državah članicah odločata v isti zadevi, do zdaj kljub trajanju postopka ni omogočilo preučitve pravega vsebinskega vprašanja. Te okoliščine po njegovem mnenju vplivajo na vedenje strank na način, ki škodi družinskim odnosom med otrokoma. Otroka namreč že tri leta nimata več osebnih stikov niti drug z drugim niti z drugim od staršev. Amtsgericht Stuttgart (okrajno sodišče v Stuttgartu) je poleg tega navedlo, da je vzgoja in skrb za otroka pri nemški državljanke, zlasti njegova zdravstvena oskrba in vpis v izobraževalno ustanovo, odvisna od pravnega statusa tega otroka. Na to vzgojo in skrb pa zdaj vpliva dvom glede tega, ali v Nemčiji velja in se lahko prizna začasna odredba, ki jo je na področju pravice do varstva in vzgoje izdalo špansko sodišče. Predsednik Sodišča je ob upoštevanju teh okoliščin in časa, ki je že pretekel zaradi obstoja različnih postopkov, razsodil, da mora predložitveno sodišče v najkrajšem možnem roku prejeti odgovore na postavljena vprašanja, kar torej upravičuje uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja (točke od 7 do 9).

Sklep z dne 9. septembra 2011, Dereci in drugi (C-256/11, neobjavljen, EU:C:2011:571)⁴³

V tej zadevi je želelo pet državljanov tretjih držav živeti v Avstriji pri svojih družinskih članih (pri zakoncu, otrocih ali starših), ki so državljani Unije in prebivajo v tej državi članici, katere

42 [Sodba z dne 15. julija 2010 \(C-256/09, EU:C:2010:437\)](#). Ta sodba je predstavljena v Letnem poročilu 2010, str. 49.

43 [Sodba z dne 15. novembra 2011, Dereci in drugi \(C-256/11, EU:C:2011:734\)](#), je bila predstavljena v Letnem poročilu 2011, str. 20.

državljanstvo imajo. Vendar ti državljani Unije niso nikoli izvrševali svoje pravice do prostega gibanja. Poleg tega drugače kot nekateri od zadevnih državljanov tretjih držav niso bili ekonomsko odvisni od njih. Prošnje petih državljanov tretjih držav za izdajo dovoljenja za prebivanje so bile zavrnjene, poleg tega pa so bili za štiri izmed njih sprejeti odredba o izgonu in ukrepi za odstranitev.

Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče, Avstrija), pri katerem je bil začet postopek v tem okviru, se je spraševalo, ali je bilo mogoče navedbe, ki jih je Sodišče podalo v sodbi Ruiz Zambrano⁴⁴, uporabiti za katero od tožečih strank iz postopka v glavni stvari.

Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče) je predlagalo, naj se njegov predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku predhodnega odločanja. V utemeljitev tega predloga se je sklicevalo na obstoj odločb o odstranitvi z ozemlja, ki so bile sprejete v zvezi z večino tožečih strank iz postopka v glavni stvari in ki bi, če bi bile izvršene, osebno prizadele njih in njihove družinske člane. Glede tega je pojasnilo, da je bil vsaj glede ene od zadevnih tožečih strank zavrnjen suspenzivni učinek pritožbe, vložene zoper odredbo o izgonu, izdano zoper njo, in da se torej odstranitev lahko izvede kadar koli. Na splošno je poudarilo, da tožeče stranke zaradi grožnje skorajšnje odstranitve ne morejo imeti normalnega družinskega življenja, saj je njihov položaj negotov. Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče) je poleg tega navedlo, da tako kot avstrijski upravni organi trenutno odloča o velikem številu podobnih zadev in da je treba v bližnji prihodnosti pričakovati porast takih zadev zaradi sodbe Ruiz Zambrano⁴⁵.

Predsednik Sodišča je odločil, da se predlogu za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja ugoditi. Zato je najprej opozoril, da je pravica do spoštovanja družinskega življenja ena od temeljnih pravic, ki so varovane v pravnem redu Skupnosti, in da je bila potrjena v členu 7 Listine. Nato je poudaril, da bo lahko z odgovorom Sodišča na postavljena vprašanja odpravljena negotovost položaja tožečih strank iz postopka v glavni stvari in da bo zato odgovor, podan v zelo kratkem roku, prispeval k hitrejši odpravi te negotovosti, ki jim preprečuje normalno družinsko življenje (točki 16 in 17).

Sklep z dne 6. maja 2014, G. (C-181/14, EU:C:2014:740)

Sodišče je v tej že predstavljeni zadevi⁴⁶ zavrnilo predlog predložitvenega sodišča za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja. Vendar je predsednik Sodišča odločil, da se za to zadevo po uradni dolžnosti uporabi hitri postopek predhodnega odločanja. Menil je namreč, da je ta uporaba potrebna, kadar je nadaljnje pridržanje osebe odvisno izključno od tega, kako bo odgovorjeno na vprašanje predložitvenega sodišča. Glede tega je zlasti opozoril, da člen 267, četrti odstavek, PDEU določa, da Sodišče, če postopek pred nacionalnim sodiščem teče glede osebe, ki ji je odvzeta prostost, odloča v najkrajšem možnem roku (točki 10 in 11).

⁴⁴ Sodba z dne 8. marca 2011 (C-34/09, EU:C:2011:124).

⁴⁵ Sodba z dne 8. marca 2011 (C-34/09, EU:C:2011:124, točke 12, 13 in 15).

⁴⁶ Glej zgoraj razdelek „1. Področje uporabe nujnega postopka predhodnega odločanja“ v delu I tega prikaza, naslovljenem „Nujni postopek predhodnega odločanja“.

Sklep z dne 5. junija 2014, *Sánchez Morcillo in Abril García* (C-169/14, EU:C:2014:1388)

V obravnavani zadevi sta fizični osebi od banke dobili kredit, ki je bil zavarovan s hipoteko na njuno glavno stanovanje. Zaradi neizpolnitve obveznosti plačevanja mesečnih obrokov za vračilo tega kredita je bil začet postopek izvršbe na podlagi hipoteke za prisilno prodajo zadevnih nepremičnin. Zadevni osebi sta nato vložili ugovor zoper to izvršbo, po njegovi zavrnitvi pa pritožbo pri Audiencia Provincial de Castellón (provincialno sodišče v Castellónu, Španija).

To sodišče je navedlo, da medtem ko je v španskem pravnem postopku⁴⁷ dovoljena pritožba zoper odločbo, s katero se postopek izvršbe na podlagi hipoteke ustavi, ker je bilo ugovoru dolžnika ugodeno, pa nasprotno ni dovoljena pritožba dolžnika, katerega ugovor je bil zavrjen, zoper sodbo sodišča prve stopnje, s katero se odredi nadaljevanje postopka prisilne izvršbe. Navedeno sodišče pa je podvomilo o združljivosti te nacionalne ureditve s ciljem varstva potrošnikov, ki se uresničuje z Direktivo 93/13⁴⁸, in s pravico do učinkovitega pravnega sredstva, ki je priznana v členu 47 Listine. V zvezi s tem je poudarilo, da bi se možnost dolžnikov za vložitev pritožbe lahko izkazala še za toliko bolj odločilno, ker je bilo mogoče nekatere pogoje iz zadevne kreditne pogodbe šteti za nepoštene v smislu Direktive 93/13.

Audiencia Provincial de Castellón (provincialno sodišče v Castellónu) je v tem okviru predlagalo uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je poudarilo, da bi imel lahko odgovor Sodišča pomembne posledice za postopke v Španiji. V okviru gospodarske krize so bili namreč v zvezi z izjemno velikim številom fizičnih oseb sprejeti ukrepi izvršbe na podlagi hipoteke na njihova stanovanja. Poleg tega, natančneje glede tožečih strank iz postopka v glavni stvari, vloženi ugovor nima odložilnega učinka, zato bi bile lahko njune nepremičnine prodane na dražbi še pred odločitvijo Sodišča (točki 7 in 8).

Predsednik Sodišča je navedel, da iz ustaljene sodne prakse res izhaja, da številnost oseb ali pravnih položajev, na katere bi se lahko nanašala odločba, ki jo mora izdati predložitveno sodišče, potem ko je pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe, kot taka ni izjemna okoliščina, ki bi lahko upravičila uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja. Vendar v obravnavani zadevi poleg števila zadevnih dolžnikov tveganje za lastnika, da bi izgubil svoje glavno stanovanje, postavlja njega in njegovo družino v še posebej občutljiv položaj. To okoliščino poslabšuje dejstvo, da bi v primeru, da bi se izkazalo, da postopek izvršbe temelji na kreditni pogodbi, ki vsebuje nepoštene pogoje, katerih ničnost ugotovi nacionalno sodišče, ničnost s tem povezanega postopka izvršbe oškodovanemu dolžniku zagotovila zgolj odškodninsko varstvo, ne bi pa omogočila ponovne vzpostavitve prejšnjega stanja, v katerem je bil ta lastnik svojega stanovanja. Predsednik Sodišča je ob upoštevanju teh okoliščin in dejstva, da lahko odgovor Sodišča v najkrajšem možnem roku občutno omeji tveganje izgube glavnega stanovanja zadevnih oseb, ugodil predlogu za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja (točke od 10 do 13).

47 Ley 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social (zakon 1/2013 o ukrepih za okrepitev zaščite hipotekarnih dolžnikov, prestrukturiranju terjatev in oddaji socialnih stanovanj v najem) z dne 14. maja 2013 (BOE št. 116 z dne 15. maja 2013, str. 36373), s katerim se je spremenil Ley de enjuiciamiento civil (zakonik o civilnem postopku) z dne 7. januarja 2000 (BOE št. 7 z dne 8. januarja 2000, str. 575), ta zakon pa je bil spremenjen z decreto-ley 7/2013 de medidas urgentes de naturaleza tributaria, presupuestarias y de fomento de la investigación, el desarrollo y la innovación (uredba-zakon 7/2013 o nujnih davčnih in proračunskih ukrepih ter spodbujanju raziskav, razvoja in inovacij) z dne 28. junija 2013 (BOE št. 155 z dne 29. junija 2013, str. 48767).

48 Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288).

Sklep z dne 1. februarja 2016, Davis in drugi (C-698/15, neobjavljen, EU:C:2016:70)⁴⁹

V obravnavani zadevi so fizične osebe izpodbijale zakonitost britanske ureditve⁵⁰, na podlagi katere je bil Secretary of State for the Home Department (minister za notranje zadeve, Združeno kraljestvo) pooblaščen, da javnim telekomunikacijskim operaterjem odredi shranjevanje vseh podatkov o elektronskih komunikacijah za največ dvanajst mesecev, vendar je bila izključena hramba vsebine teh komunikacij. Po mnenju teh oseb navedena nacionalna ureditev ni bila združljiva s členoma 7 in 8 Listine ter ni spoštovala zahtev iz sodbe Digital Rights Ireland in drugi⁵¹, v kateri je Sodišče Direktivo 2006/24⁵² razglasilo za neveljavno. Njihovim tožbam je bilo na prvi stopnji ugodeno, zato je minister za notranje zadeve vložil pritožbo pri Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (pritožbeno sodišče (Anglija in Wales) (civilni oddelek), Združeno kraljestvo). Zadnje navedeno sodišče je nato Sodišču postavilo več vprašanj v zvezi s pomenom sodbe Digital Rights Ireland in drugi⁵³.

Predložitveno sodišče je v tem okviru tudi predlagalo uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja. V njegovo utemeljitev je navedlo, da, prvič, bi bilo ta predlog za sprejetje predhodne odločbe zaželeno združiti ali obravnavati vzporedno z zadevo Tele2 Sverige (C-203/15), v kateri je takrat potekal postopek pred Sodiščem. Drugič, navedlo je, da bi morala zadevna britanska ureditev prenehati veljati 31. decembra 2016 in da obstaja nejasnost glede tega, kakšen pomen ima sodba Digital Rights Ireland in drugi⁵⁴ za kakršno koli zakonodajo, ki jo države članice lahko sprejmejo na področju hrambe podatkov o elektronskih komunikacijah.

Predsednik Sodišča je ugotovil, da bi lahko zadevna ureditev pomenila hud poseg v temeljni pravici iz členov 7 in 8 Listine, in ocenil, da bi bile z odgovorom, podanim v kar najkrajšem času, dejansko lahko odpravljene negotovosti, ki jih je izrazilo predložitveno sodišče v zvezi s tem morebitnim posegom in njegovo morebitno upravičenostjo. Poleg tega je po mnenju predsednika Sodišča tudi trajanje veljavnosti navedene ureditve glede na duh sodelovanja, ki je značilen za odnose med sodišči držav članic in Sodiščem, upravičevalo nujnost odgovora (točke od 10 do 12). Predsednik Sodišča je iz teh razlogov odločil, da se za to zadevo uporabi hitri postopek predhodnega odločanja.

1.4. Nevarnost hude okoljske škode**Sklep z dne 13. aprila 2016, Pesce in drugi (C-78/16 in C-79/16, neobjavljen, EU:C:2016:251)⁵⁵**

Servizio Agricoltura della Regione Puglia (služba za kmetijstvo dežele Apulija, Italija) je zaradi preprečitve širjenja bakterije *Xylella fastidiosa* več lastnikom kmetijskih zemljišč odredila, naj na svojem ozemlju posekajo oljke, ki so se štejele za okužene s to bakterijo, in vse gostiteljske rastline

49 [Sodba z dne 21. decembra 2016, Tele2 Sverige ter Watson in drugi \(C-203/15 in C-698/15, EU:C:2016:970\)](#), je bila predstavljena v Letnem poročilu 2016, str. 55 in 56.

50 Data Retention and Investigatory Powers Act 2014 (zakon o hrambi podatkov in preiskovalnih pooblastilih iz leta 2014).

51 [Sodba z dne 8. aprila 2014 \(C-293/12 in C-594/12, EU:C:2014:238\)](#).

52 Direktiva 2006/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o hrambi podatkov, pridobljenih ali obdelanih v zvezi z zagotavljanjem javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev ali javnih komunikacijskih omrežij, in spremembi Direktive 2002/58/ES (UL 2006, L 105, str. 54).

53 [Sodba z dne 8. aprila 2014 \(C-293/12 in C-594/12, EU:C:2014:238\)](#).

54 [Sodba z dne 8. aprila 2014 \(C-293/12 in C-594/12, EU:C:2014:238\)](#).

55 [Sodba z dne 9. junija 2016, Pesce in drugi \(C-78/16 in C-79/16, EU:C:2016:428\)](#), je bila predstavljena v Letnem poročilu 2016, str. 25 in 26.

v polmeru 100 metrov okrog teh oljk. Navedeni lastniki so nato vložili tožbe za razglasitev ničnosti teh sklepov za odstranitev, ker naj bi bil Izvedbeni sklep 2015/789⁵⁶, na katerem so ti sklepi temeljili, v nasprotju z načelom sorazmernosti in previdnostnim načelom ter naj ne bi bil obrazložen.

Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (deželno upravno sodišče za Lacij, Italija), ki je odločalo o teh tožbah, je odločilo, da se izvršitev zadevnih nacionalnih ukrepov začasno prekine in da se Sodišču postavi vprašanje o skladnosti Izvedbenega sklepa 2015/789 s pravom Unije.

Navedeno sodišče je tudi predlagalo, naj se njegov predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku predhodnega odločanja. V utemeljitev tega predloga je poudarilo resnost posledic, ki bi nastale z izvršitvijo sklepov o odstranitvi rastlin in ki bi povzročile škodo ne le tožečim strankam iz postopka v glavni stvari, ampak tudi celotni pokrajini, gospodarski dejavnosti, kakovosti podtalnih vod, agroživilski verigi in javnemu zdravju. Teh sklepov naj prav tako ne bi bilo mogoče opredeliti kot začasne, saj naj bi dokončno in nepovratno vplivali na ekosistem zadevnih rastlin (točka 8).

Predsednik Sodišča je odločil, da se predlogu za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja ugotovi. V zvezi s tem je ugotovil, da bi na eni strani podaljšanje odloga izvršitve zadevnih sklepov o odstranitvi rastlin lahko prispevalo k širjenju bakterije *Xylella* v Uniji ter da bi na drugi strani izvršitev teh sklepov lahko imela nepopravljive posledice za ekosistem in povzročila nepovratno škodo tožečim strankam (točka 9).

Sklep z dne 11. oktobra 2017, Komisija/Poljska (C-441/17, neobjavljen, EU:C:2017:794)

Komisija je Sodišču predlagala, naj ugotovi, da Republika Poljska ni izpolnila nekaterih obveznosti, ki jih ima na podlagi direktiv 92/43⁵⁷ (tako imenovana Direktiva o habitatih) in 2009/147⁵⁸ (tako imenovana Direktiva o pticah), zaradi ukrepov za gospodarjenje z gozdovi, predvidenih v gozdu Puszcza Białowiecka (Beloveška pušča), ki je eden od najbolj ohranjenih naravnih gozdov v Evropi, vpisan na seznam svetovne dediščine Organizacije Združenih narodov za izobraževanje, znanost in kulturo (Unesco). Natančneje, Minister Środowiska (minister za okolje, Poljska) je namreč s sklicevanjem na širjenje škodljive žuželke (bostryche typographe) odobril spremembo gozdnogospodarskega načrta, na podlagi katere je mogoče obsežnejše izkoriščanje gozda, in ukrepe na območjih, na katerih je bil do tedaj izključen vsakršen poseg. V tem okviru se je začelo odstranjevanje številnih dreves.

V tej zadevi je, prvič, predsednik Sodišča že sprejel predlog Komisije, naj se ta zadeva obravnava prednostno. Drugič, podpredsednik je na podlagi člena 160(7) Poslovnika Sodišča odredil Republiko Poljsko, naj prekine izvrševanje zadevnih ukrepov gospodarjenja z gozdom do razglasitve sklepa, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasne odredbe, ki ga je začela

56 Izvedbeni sklep Komisije (EU) 2015/789 z dne 18. maja 2015 glede ukrepov za preprečevanje vnosa organizma *Xylella fastidiosa* (Wells in drugi) v Unijo in njegovega širjenja znotraj Unije (UL 2015, L 125, str. 36).

57 Direktiva Sveta 92/43/EGS z dne 21. maja 1992 o ohranjanju naravnih habitatov ter prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 102).

58 Direktiva 2009/147/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. novembra 2009 o ohranjanju prosto živečih ptic (UL 2010, L 20, str. 7).

Komisija.⁵⁹ Predsednik Sodišča je kljub temu odločil tudi, da se po uradni dolžnosti uporabi hitri postopek. V zvezi s tem je ugotovil, da je v sporu med Komisijo in Republiko Poljsko izkazan obstoj takojšnje in potencialno hude okoljske nevarnosti. Po eni strani bi namreč v skladu z navedbami Republike Poljske nadaljnji odlog izvršitve navedenih ukrepov gospodarjenja z gozdom lahko prispeval k širjenju škodljive žuželke, ki bi globoko prizadelo ekosistem Beloveške pušče in zato povzročilo okoljsko škodo, ki bi lahko pomenila neposredno grožnjo za življenje in zdravje ljudi. Po drugi strani bi v skladu z navedbami Komisije izvršitev teh ukrepov lahko imela nepovratne posledice za naravne habitate in živalske vrste, na katere se nanašata direktivi o habitatih in o pticah, za ohranitev katerih je bilo določeno območje Natura 2000 Puszcza Białowieska. Predsednik Sodišča je v teh okoliščinah ugotovil, da bi lahko odgovor v zvezi s skladnostjo teh ukrepov gospodarjenja z gozdovi s pravom Unije, podan v kar najkrajšem času, zmanjšal nevarnosti, ki bi bile lahko posledica bodisi nadaljnjega odloga izvršitve bodisi izvršitve teh ukrepov (točke od 12 do 14).

2. Razmerje med hitrim postopkom v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti in začasnimi odredbami, sprejetimi v postopku za izdajo začasne odredbe

Sklep z dne 11. oktobra 2017, Komisija/Poljska (C-441/17, neobjavljen, EU:C:2017:794)

Kot je bilo predstavljeno zgoraj⁶⁰, je Komisija proti Republik Poljski vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti, s katero je predlagala, naj se ugotovi, da zadnjenavedena ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi direktiv o habitatih in o pticah. Komisija je v tem okviru vložila predlog za izdajo začasnih odredb na podlagi člena 279 PDEU in člena 160(2) Poslovnika Sodišča do meritorne odločitve Sodišča.

Komisija je v skladu s členom 160(7) navedenega poslovnika Sodišča predlagala tudi, naj se te začasne odredbe izdajo, še preden Republika Poljska predstavi svoja stališča, zaradi nevarnosti hude in nepopravljive škode za habitate in celovitost območja Natura 2000 Puszcza Białowieska. Podpredsednik Sodišča je temu predlogu ugodil in Republik Poljski odredil, naj prekine zadevne dejavnosti gospodarjenja z gozdom do razglasitve sklepa, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasne odredbe ([sklep z dne 27. julija 2017, Komisija/Poljska, C-441/17 R, neobjavljen, EU:C:2017:622](#)), razen če bi to pomenilo grožnjo za javno varnost.

Predsednik Sodišča je v zvezi z razmerjem med predlogom za izdajo začasne odredbe in hitrim postopkom, ki ga uporabi predsednik Sodišča po uradni dolžnosti, navedel, da sicer Sodišče še naprej odloča o predlogu za izdajo začasne odredbe, vendar da namen tega predloga in pogoji, v katerih je ta podan, niso enaki kot v primeru hitrega postopka. V obravnavani zadevi pa je bilo izkazano, da – brez poseganja v sklep, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasne odredbe – narava te zadeve upravičuje uporabo hitrega postopka (iz razlogov, ki so navedeni zgoraj v razdelku „1.4. Nevarnost hude okoljske škode“) (točki 15 in 16).

59 Glej v nadaljevanju razdelek z naslovom „2. Razmerje med hitrim postopkom v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti in začasnimi odredbami, sprejetimi v postopku za izdajo začasne odredbe“ v delu II tega prikaza, naslovljenem „Hitri postopek“.

60 Glej zgoraj razdelek „1.4. Nevarnost hude okoljske škode“ v delu II tega prikaza, naslovljenem „Hitri postopek“.

Sklep z dne 15. novembra 2018, Komisija/Poljska (C-619/18, EU:C:2018:910)

Kot je bilo predstavljeno zgoraj⁶¹, je Komisija proti Republiki Poljski vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti, s katero je predlagala, naj se ugotovi, da ta s sprejetjem nedavnega zakona o Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU in člena 47 Listine. Komisija je v tem okviru vložila predlog za izdajo začasnih odredb na podlagi člena 279 PDEU in člena 160(2) Poslovnika Sodišča do meritorne odločitve Sodišča.

Komisija je v skladu s členom 160(7) navedenega poslovnika Sodišča predlagala tudi, naj se tečasne odredbe zaradi neposredne nevarnosti hude in nepopravljive škode za načelo učinkovitega sodnega varstva v okviru uporabe prava Unije izda, še preden Poljska predstavi svoja stališča. Podpredsednica Sodišča je temu predlogu ugodila. Tako je Republiki Poljski odredila, naj nemudoma in do razglasitve sklepa, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasnih odredb, prvič, prekine uporabo nekaterih določb zakona o Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), drugič, sprejme vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da lahko sodniki Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), na katere se navedeni zakon nanaša, opravljajo svoj mandat na istem delovnem mestu, hkrati pa uživajo isti status in pravice ter so deležni istih pogojev za zaposlitev, ki so zanje veljali na dan, ko je začel veljati ta zakon, tretjič, ne sprejme nobenega ukrepa za imenovanje sodnikov Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in nobenega ukrepa za imenovanje novega prvega predsednika tega sodišča ali za imenovanje osebe, pristojne za vodenje tega sodišča namesto prvega predsednika, ter četrtič, Komisijo vsak mesec obvešča o vseh ukrepih, sprejetih za usklajitev s tem sklepom ([sklep z dne 19. oktobra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18 R, neobjavljen, EU:C:2018:852](#)).

Predsednik Sodišča je v zvezi z razmerjem med predlogom za izdajo začasnih odredb in hitrim postopkom, ki ga uporabi predsednik Sodišča po uradni dolžnosti, navedel, da sicer Sodišče še naprej odloča o predlogu za izdajo začasnih odredb, vendar je podpredsednica Sodišča na predlog Komisije sprejela začasnih odredb, ki učinkujejo do razglasitve sklepa, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasnih odredb. Predsednik Sodišča je zato navedel, da če bo Sodišče v sklepu, ki bo sprejet, ohranilo začasnih odredb, ki jih je izdalo do njegovega sprejetja, bo tudi v interesu Republike Poljske, da se postopek v glavni stvari v tej zadevi konča v kar najkrajšem času, da se odpravijo navedene odredbe in se dokončno odloči o vprašanih, ki se postavljajo v tej zadevi. Predsednik Sodišča je poleg tega poudaril, da namen predloga za izdajo začasnih odredb in pogoji, v katerih je ta podan, niso enaki kot v primeru hitrega postopka. V obravnavani zadevi pa je bilo izkazano, da – brez poseganja v sklep, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasnih odredb – narava te zadeve upravičuje uporabo hitrega postopka (iz razlogov, ki so navedeni zgoraj v razdelku „1.2. Posebej resna pravna negotovost, ki je predmet predhodnega odločanja“) (točke od 26 do 28).

61 Glej zgoraj razdelek „1.2. Posebej resna pravna negotovost, ki je predmet predhodnega odločanja“ v delu II tega prikaza, naslovljenem „Hitri postopek“.